

А ДА И НЕ ГОВОРИМО О ТИМ ЖЕНАМА

Напољу је било све тебет-црно. Сморкавало се. Свратила је у тај ноћни клуб из којег се, у пролазу чуо добар блуз. Мање из жеље да чује блуз, а много више у намери да провери сопствену причу о Мерилин М. Неко, чула је, из вечери у вече овде о М. М. поведи. Хм, помислила је: није лоше што сам причу *Мало ноћне музике* већ објавила.

Конечно, зачула је сопствену причу О Мерилин! Испричану уживо. Није могла да верује да је све толико слично ономе што је у причи написала. Нити да се ролна филмоване приче о Мерилинкином крају неким чудом наново одмотава. У том малом џез клубу на Врачару, неко други је тој причи додавао сасвим нови крај.

- Да ли стварно верујете у Мерилинкину смрт?

Рекавши то, дежемкасти филмација окрену се гошћи поред шанка. Био је он један од честих посетилаца овог клуба. Познају га двадесетак година, необичан је то човек. Дуго је проучавао жене. Снимао их, волео, заборављао. Било је филмова, било је и жена.

- Али жене, оне као Мерилин, не рађају се нове сваког дана. Она лепа двадесетогодишња плавуша коју гледам као на филму, пролази холивудским булеваром, као и овог трена. У мојим мислима је Мерилинкина плава коса, њен увек блудећи поглед који сија бескрајном безбрижношћу, поглед као ласерски зрак... убитачан! Зар није била прелепа? А касније, кад су је године сустигле... кад чујемо вести о њој, сви постајемо болесно радознали... Све би да сазнамо шта се у ствари догодило? У ту причу нисам поверовао...

Док је говорио, посматрао је лице и реакцију гошће поред шанка. Знали су је као Бети Ћ.

Речју, црнка са необичним алтом тако својственим црнопутим певачицама са југа Америке. Њена сличност у извођењу непоновљивих џез импровизација Еле Фиццелралд била је позната. Слика којој се Бети радо враћала била је она, са Београдског џез фестивала почетком седамдесетих година.

- И да ли ми неко сад може рећи да тамо нисам била ја, Бети Ћ? Севају блицеви на све стране! Ела, у Београду. Што има везе с причом коју знам о њој и Мерилин. Јер ко ми је могао причати о М. М. ако не Ела сама!

Поменула је директора хотела „Југославија“ и његов смушен глас када је Елу уводио у ресторан на вечеру. У ресторану су сви причали. У међувремену су утихнули. Бенд је почео са извођењем неке лаке џез импровизације. Људи су дошли с позивницама на вечеру, повели пријатеље, они своје пријатеље, (све преко везе)... само да виде ас, Елу! Шаптао је директор хотела.

Оркестар је засвирао *Ин г муг*, Глена Милера. Зачуо се женски вокал који је Елу тако сјајно опонашао.

Ела је поскочила и пришла ми. Бети Ћ. је причала у заносу.

- Није могла да верује да ће у једној малој земљи *иза ајрон керџ*н бити у прилици да чује џез певачицу са таквим распоном гласа, такве раскошне појаве. Лејди није отишла на спавање; остала је са нама у ресторану забављајући се уз музику хотелског бенда до ране зоре. И знате ли шта ми је на крају рекла? Ако дођеш у Америку, усвојићу те. То је прича о пријатељству које ретко постоји између нас уметника, зар не?

- Причу знамо. Огласио се филмација. А какве то све има везе с упокојеном Мерилин?

Није то измишљена прича да је, договором Мерилин са власником „Мокамба“, Ела започела своју блиставу каријеру. Помогла јој је Мерилин.

Ели нису дозволили да наступа у клубу „Мокамбо“ у Калифорнији. Била је црнпураста, зар не? У то време, то је била препрека за њене наступе у познатим клубовима Америке. Желела је да постане запажена од магова музичке индустрије и медија.

Наступом у клубу на обали Пацифика остварила је свој *Калифорнија грим*. О томе су доцније певушили *Мамас енд Пајас*. Додуше, у *хиџи* варијанти.

Мерилин је пет вечери заредом седела у првом реду до бине. Све време се није мицала. Новинари су то једва дочекали: севали су блицеви, пенушао се шампањац, снимали су Мерилин и слушали Елу. А клуб? Зна се. Власник је по правилу добио највећи део колача, нарочито од продаје VIP улазница. Остао је забележен Елин вокал у делу ролне филмованог записа о М. М.

I owe Marilyn Monroe a real debt. It was because of her that I played the Mocambo, a very popular nightclub in the '50s. She personally called the owner of the Mocambo, and told him she wanted me booked immediately, and if he would do it, she would take a front table every night. She told him – and it was true, due to Marilyn's superstar status – that the press would go wild. The owner said yes, and Marilyn was there, front table, every night. The press went overboard. After that, I never had to play a small jazz club again. She was an unusual woman – a little ahead of her times. And she didn't know it.

Музика у помрчини бара на Врачару била је тиха. Онда је сасвим утихнула. *Обична* прича из *необичној живој*а Мерилин Монро, била је на тренутак прекинута. И пре него што су се посетиоци бара на Врачару сабрали, филмација их је својом причом увео у поновни сусрет са М. М.

- Знате, многи у Америци, док сам тамо боравио, негодовали су што се читава халабука о њеној смрти потеже по новинама и телевизији толико дуго након тог трагичног догађаја! Зашто је не пусте да почива у миру? Често сам о томе размишљао. Испоставило се да ме није изненадила њена смрт, већ њена жеља за другачијим животом. Много година након њене смрти, често сам је сретао у једном бару у Калифорнији. Случајна подударност – што да не? Међутим, како објаснити када се оваква подударност понови десетак и више пута?

У ком сте то филму гледали? Неко се на крају бара дрзну да га упита. Ти то можда нећеш разумети. Обузела га је дрхтавица док је говорио.

Била је недеља у Калифорнији, бар полупразан. Црни џез музичари свирали су блуз. Мирис парфема прекинуо је његово лутање погледом по бару. За шанком, ту

покрај њега, седела је М. М. Била је старија, али дотерана. Коса јој је била црвенкасто-смеђа, не као пре, бујно-плава. Није се померао, јер није био сигуран да ли је то халуцинација изазвана вишком *Џек Денијелс*-а или звуцима џеза? Времешна филмска дива, за којом је филмација упорно трагао, надајући се ни сам не знајући чему, била је ту. Тик уз њега. Сећа се њеног непоновљивог покрета косом, младалачког и савршеног. Није могао да верује својим очима:

- Еј људи, обрати се он гостима за шанком, М. М. и ја се у калифорнијском бару досађујемо! Свако пиљи у своју чашу. Морао сам знати да је, самим тим, разговор био излишан. Уздахнуо је филмација. Боже, како сам само тада био припит! Њених седам веза, мојих два брака. После два бурбона, почео сам да се осећам срећним. Жена њеног кова, на оваквом месту: нисам веровао где би могао да направим спој. У животу се сви или готово сви извуку, осим у случају недостатка среће, а онда више и не вреди остати на земљи.

Низ година је очекивао остварење своје фантазије: да сними филм са Мерилин у главној улози. А сада, као бунован после сна, потражио је погледом ону жену које више није било. Сетио се трезан, да је на њеном гробу у меморијалном парку Вествуд Вилиџ, имао укључен вокмен.

- Баш када сам кренуо назад, Фил Колинс ми је певнуо у ухо: *Ја никада у живоју нисам видео леш, ја никад у живоју нисам умро*. Хм... Могућности: Холивуд или гробље; свака има својих чари. Ето зашто сам склонији да на гробље одем оних дана када не пијем ништа друго осим воде. Дешава ми се и то, али не често. Опрости ми, Мерилин.

Последњих дана њенога живота, виђали су М. М. како прелази улицу холивудског Сансет булевара носећи под мишком белу пластичну торбу; у њој Џојсов роман. *Уликс* је био у питању. Црне и панталоне и мајица били су у савршеном складу с њеном фигуром колико лепом, толико и пожељном. Била је разведена, носила је тамне наочаре, и била је лепша од Мона Лизе. Илузија је нестала, попут одблеска у огледалу.

Човек-филмација седео је сам, окренут леђима огледалу, а стварност посматрачу насупрот огледала увек је недокучива.